

IN MEMORIAM RÓNAI TIBOR

Az iskola, a tanítás, a lakóhelyünk, Kerekegyháza ügyeinek figyelemmel kísérése összeforrt az életével.

Nehéz szavakat találni egy olyan kolléga és vezető búcsúztatásához, aki meghatározó, köztisztelőben álló személyiség volt lakóhelyünkön, Kerekegyházán is. Nem sok olyan embert ismerünk, aki ne tudná Kerekegyházán, hogy ki volt Rónai Tibor.

Szerette a munkáját, a hivatásával járó kihívásokat. Ez az életét jelentette. Még nyugdíjas éveiben is, ha bejárt az iskolába, éreztük a gondoskodást, a figyelmet.

De hát, hogyan is ne éreztük volna, hiszen évtizedekig volt az általános iskola igazgatója, munkája során messzemenőig szem előtt tartotta a gyermekek és a település érdekeit. Iskolánk, az ő vezetése alatt látványos fejlődésen ment keresztül.

De ki is volt Rónai Tibor?

A Nógrád megyei Bánkról ideszármazott bányászcsalád gyermeke, aki 1957-ben a Budapesti Eötvös Lóránd Tudomány Egyetemen szerzett magyar-orsz szakos tanári diplomát.

1957. augusztus 15-én jelentkezett a kerekegyházi iskolába Németh László igazgató úr irodájában frissdiplomás tanárként. Hat évig orosz, két évig magyart tanított a Kerekegyházi Központi Általános Iskolában, míg 1963-ban Kunbaracsra nem helyezték kinevezett igazgatónak. Ott a munkájához, a tanítás szervezése mellett az iskolába járás általánossá tétele, az iskola környékének rendezése, KRESZ park építés és a továbbtanulás fogalmának megismertetése is hozzátartozott.

1966-ban Dr Bessenyei Imre igazgató visszahívta Kerekegyházára igazgatóhelyettesnek, majd 1968-ban kinevezték településünk iskolaigazgatójának.

Ez azt jelentette, hogy 25 évig a település meghatározó személyiségévé vált, hiszen 1993-ig, nyugdíjba vonulásáig neve összefonódott az általános iskola életével, és úgy hiszem, szinte nincs olyan Kerekegyházán élő család, ahol valamely családtag bizonyítványa ne az ő nevével vált volna hivatalossá.

A hetvenes években neki és az akkori községvezetésnek is köszönhetően épült ki a napközi otthon és a főzőkonyha, a korszerű vizesblokk, a Kresz-park.

Ennyivel azonban nem elégedett meg. 1979-1982 között nagyszabású iskolabővítés kezdődött Kerekegyházán, szaktantermek, sportsarnok kialakításával, melynek következtében iskolánk igazi XX. századi iskolává tudott válni úgy, hogy közben az itt a nyolc általánost befejező tanulók kitűnő alapot kaptak későbbi szakmájuk magas színvonalú műveléséhez. Sokan tovább is tanultak, melynek köszönhetően sok diplomás mérnök, pedagógus, valamint több művész, jogász, orvos és más elismert szakember mondhatja el, hogy a Kerekegyházi Központi Általános Iskolában szerezte tudása alapjait.

Megalapozta településünkön az oktatás modernizációját, hiszen az épületkorszerűsítése mellett gondja volt a tanári kar építésére is, a számítástechnika, a média, oktatásban történő megjelenítésére.

Mindezeknek és a tanyasi iskolák megszüntetésének következtében rohamosan nőtt a tanulólétszám. Rónai Tibor intézményünket a környék elismert intézményévé fejlesztette. Az időnkénti 850 fős tanulólétszám oktatása és nevelése mellett még maradt energiája a felnőttoktatás megszervezésére, melynek köszönhetően sok kerekegyházi, felnőttként be tudta fejezni az általános iskolát.

A tantestület létszámnövekedése mellett Rónai Tibornak gondja volt a szakmai igényességre, megkövetelte a pedagógusok magas színvonalú képzettségét.

A szakmai tevékenységét a közösségi programok preferálásával egészítette ki. A kor szellemében működött a kisdobos-, és úttörőmozgalom, de ezek mellett jelentős volt a fúvószenekar, a színházlátogatások, közösségi rendezvények támogatása is. Mindezzel a település kulturális életének fellendítéséhez is hozzájárult.

1957 és 1993 között kb. 78 pedagógussal dolgozott együtt, azt azonban nagyon nehéz lenne kiszámolni, hogy hány diák tanításához tudott hozzájárulni.

Vezetőként bátorítón hallgatta meg a javasolt megoldásokat, látta meg bennük az ötletet és a munkát és érthetően, de tapintatosan mondta el javító szándékú kritikáit is.

Biztatott és irányított.

A fiatalabbakra is egyenrangú félként, partnerként tekintett. Sokat tanulhatott tőle az, aki figyelte szavait, és megértette gondolatait.

Pontos és lelkiismeretes munkavégzését példaként lehet a fiatalok elé állítani. Pályakezdő fiatal tanártársainak sokat segített a beilleszkedésben, a szakma elsajátításában. Munkáját végig a fiatalos tenni akarás, az újítás jellemezte. Érezte a jövő hangját, hiszen nagy hangsúlyt helyezett a nyelvtanításra is.

Tudása, akaratereje, megbízhatósága révén vitathatatlan tekintélyt szerzett magának, szelíd természete, segítőkészsége és sajátos humora miatt viszont egyedülálló tisztelet is övezte kollégái körében.

Kiváló pedagógustól búcsúzunk, a pályája iránti elkötelezettsége legendás volt.

Az iskola és a település iránti gondoskodása 1993 után, nyugdíjas éveiben is megmutatkozott, hiszen, amíg betegsége engedte, ott volt köztünk a közösségi rendezvényeken, érdeklődött, tanácsot, példát adott.

A városban az oktatás, nevelés terén végzett kiemelkedően eredményes, áldozatos, önzetlen és maradandó munkáját 2009. nyarán Kerekegyházáért Díjjal köszönte meg az akkori képviselőtestület.

Emlékeinkben megőrizzük a felejthetetlen egyéniségét, a mosolygós, mindig barátságos arcát, és azt a képet, amelyet Lukács Márta Gyertya című verse megfogalmaz:

*„Egyenesen, szilárdan áll,
Fénylő szemmel fölfelé néz,
Önzetlenül ég, melegít,
A sötétnek nincs itt helye,
Hiszen, mint az igaz ember,
Ő is fényre van teremtve.
Olykor küzd az áramlattal,
És titokban sír talán,
Aztán ismét biztat, hitre
Serkent, szinte megnő lángja,
Hogy rohamosan csökken, fogy,
Sőt csonkig ég, nem is bánja.
Küldetését befejezte:
Ő eltűnt, s csak azért égett,
Hogy a kereső szívébe
Fényt vigyen és melegséget.”*

Nyugodjon békében!

